

darecki

STEFAN DARECKI (1906–1990)

Stefan Darecki urodził się 15 sierpnia 1906 roku w Warszawie jako Stefan Dieriewianko (nazwisko zmienił w 1934 roku). W 1924 roku ukończył Gimnazjum im. Jana Zamoyskiego w Warszawie, a w 1931 roku uzyskał stopień magistra inżyniera na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej. W czasie studiów specjalizował się w radiotechnice pod kierunkiem profesora Janusza Groszkowskiego. Pracę zawodową rozpoczął na ostatnim roku studiów, w 1929 roku, jako starszy asystent w ówczesnym Instytucie Radiotechnicznym. Był w nim zatrudniony do 1934 roku, piastując stanowisko kierownika Działu Probierczego. W tym okresie wyspecjalizował się w miernictwie radiotechnicznym, w wyniku czego opracował wiele różnych metod pomiarowych oraz skonstruował kilka modeli przyrządów pomiarowych. W 1934 roku, po utworzeniu Państwowego Instytutu Telekomunikacyjnego, objął stanowisko kierownika Działu Radioodbiornego i kierował nim do wybuchu II wojny światowej. Od 1935 roku był kierownikiem Laboratorium Radiotechnicznego i wykładowcą przedmiotu „Miernictwo radiotechniczne” na Państwowych Kursach Radiotechnicznych przy Wyższej Szkole Budowy Maszyn i Elektrotechniki im. Hipolita Wawelberga i Stanisława Rotwanda w Warszawie. W okresie wojennym, od 1940 roku przez dwa lata, pracował jako nauczyciel w Państwowej Szkole Elektrycznej II stopnia, będąc jednocześnie kierownikiem Laboratorium Miernictwa Elektrycznego i Laboratorium Radiotechnicznego. Od 1942 roku do wybuchu Powstania Warszawskiego pra-

cował jako adiunkt w Zakładzie Radiotechniki Państwowej Wyższej Szkoły Technicznej w Warszawie, funkcjonującej na terenie Politechniki Warszawskiej. Podczas okupacji współpracował z ruchem oporu. Wraz z profesorem Januszem Groszkowskim brał udział w rozszyfrowaniu parametrów urządzeń radiotechnicznych stanowiących wyposażenie zdalnie sterowanych pocisków bombardujących V-1. Po upadku Powstania Warszawskiego przez parę miesięcy pełnił funkcję adiunkta w Zakładzie Fizyki Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie u profesora Mieczysława Wolfkego, zajmując się badaniem właściwości materiałów magnetycznych.

W lutym 1945 roku powrócił do Warszawy i rozpoczął pracę w Państwowym Instytucie Telekomunikacyjnym na stanowisku kierownika Działu Miernictwa, a następnie Zakładu Miernictwa. Pod jego kierunkiem prowadzone były prace z dziedziny miernictwa radiotechnicznego i urządzeń radioodbiornych. W 1952 roku, na skutek reorganizacji Państwowego Instytutu Telekomunikacyjnego, został

Słowa kluczowe

- miernictwo radiotechniczne
- urządzenia radioodbiornicze

D

zatrudniony w Przemysłowym Instytucie Telekomunikacji, a w 1956 roku, w wyniku dalszej reorganizacji tego Instytutu, rozpoczął pracę w nowo utworzonym Instytucie Tele- i Radiotechnicznym. W Instytucie tym pełnił kolejno funkcje kierownika różnych zakładów naukowo-badawczych (Miernictwa, Radiotechniki Odbiorczej, Elektroakustyki, Przetworników Elektroakustycznych), zastępcy dyrektora ds. naukowo-badawczych, a od 1973 roku pełnomocnika pierwszego zastępcy dyrektora ds. programowania i doskonalenia kadry naukowej.

Równocześnie w latach 1945–1976 prowadził działalność dydaktyczną na Politechnice Warszawskiej, na stanowiskach zastępcy profesora (od 1951 roku) i docenta (od 1956 roku). Prowadził wykłady, ćwiczenia i laboratoria m.in. z „Miernictwa radiotechnicznego”, „Techniki odbioru radiowego” i „Urządzeń radiodbiornych”. Był opiekunem wielu prac dyplomowych inżynierskich i magisterskich.

Stefan Darecki miał ponad 50-letni staż w działalności redakcyjnej. Od 1945 roku był przewodniczącym komitetów redakcyjnych miesięczników Stowarzyszenia Elektryków Polskich: „Przeglądu Telekomunikacyjnego”, „Wiadomości Telekomunikacyjnych” i „Kwartalnika Telekomunikacyjnego”, a następnie redaktorem naczelnym „Nowego Radioamatora Polskiego”, „Przeglądu Telekomunikacyjnego”, „Przeglądu Elektroniki” (który zmienił tytuł na „Elektronika”) oraz „Wiadomości Telekomunikacyjnych”. Oprócz tego od 1952 roku był redaktorem Zeszytów Naukowych Politechniki Warszawskiej „Elektryka”, a od 1967 roku „Elektronika”. Równocześnie był redaktorem działowym kolegów redakcyjnych wydawnictw Przemysłowego Instytutu Telekomunika-

cji, a także Instytutu Tele- i Radiotechnicznego. Szczególne zasługi miał dla „Przeglądu Telekomunikacyjnego”, którego był wieloletnim redaktorem naczelnym (do 1979 roku).

W 1964 roku ukazała się pod jego redakcją pierwsza polska książka dotycząca łączności satelitarnej *Radiokomunikacja satelitarna* (praca zbiorowa, WKiŁ).

W latach 1960–1963 Stefan Darecki był wiceprezesem Sekcji Telekomunikacyjnej, a następnie członkiem Redakcji Historii Elektryki Polskiej Komitetu Terminologii Polskiej. Przez wiele lat był również członkiem Komitetu Elektroniki i Telekomunikacji Polskiej Akademii Nauk w Sekcji Radiotechniki.

W czasie swojej pracy otrzymał wiele odznaczeń, m.in.: Złoty Krzyż Zasługi (1937), Krzyż Kawalerski (1956) i Krzyż Oficerski (1969) Orderu Odrodzenia Polski, Medal 10-lecia Polski Ludowej (1955), Medal Komisji Edukacji Narodowej (1984), Medal 40-lecia Polski Ludowej (1984), Odznakę 1000-lecia (1969), Srebrną (1959) i Złotą (1966) Odznakę Honorową Stowarzyszenia Elektryków Polskich, Złotą Odznakę Honorową Naczelnej Organizacji Technicznej (1957), Medal im. Prof. Mieczysława Pożaryskiego, Złotą Odznakę „Za Zasługi dla Rozwoju Przemysłu Maszynowego” (1976), Złotą Odznakę „Zasłużony Pracownik Łączności” (1978), Złotą Odznakę „Zasłużony dla Politechniki Warszawskiej” (1978), Odznakę Honorową „Zasłużony Pracownik Instytutu Tele- i Radiotechnicznego” (1981), Odznakę „Zasłużony Działacz Kultury” (1979), Srebrną Odznakę Państwową CSRS za wkład w rozwój przyjaźni i współpracy polsko-czechosłowackiej (1969).

Zmarł 15 stycznia 1990 roku.

